

eller delvis bliver i arbejde, efter at man er blevet 62 år, så får man bonus. Hvis man slet ikke trækker på efterlønnen før den kommende folkepensionsalder på 65 år, så får man 100.000 kr. eller lidt over 100.000 kr. i bonus. Det er der nogle der mener er usympatisk eller mindre sympatisk, men det er jo en slags overarbejdsbetaling fra samfundets side til dem, der holder ud, og det er der jo alt for få der gør i dag.

Man skal huske, at det her er et forslag, der formuleres på baggrund af en virkelighed, hvor den gennemsnitlige tilbagetrækningsalder i Danmark ikke er 67 år, ikke er 65 år, som folkepensionsalderen bliver i fremtiden, men 61 år – med pil nedad. Det er det, der er virkeligheden, og det er den virkelighed, vi prøver at påvirke.

Så bliver det også mere attraktivt at arbejde videre i et eller andet omfang, når man har passeret de 65 år.

Hvad betyder det alt sammen for folks økonomi, spørger man. Der er her i debatten efterlyst typiske familieeksempler. De findes ikke. Hver person, hver familie har sit særlige forløb i de kommende år, og det er jo ikke et spørgsmål om at stille noget op, der ligner: Hvad betyder det, hvis man sætter trækprocenten ned med 1 pct. eller de grønne afgifter op med 100 kr.? Det er jo spørgsmålet om: Hvordan vil familiernes adfærd og økonomi tilsammen udvikle sig over de kommende ti år? Hvordan vil ATP og pensionerne på arbejdsmarkedet tilpasse sig til de nye regler? Hvordan vil folks lyst til at arbejde mere tilpasse sig til de nye regler?

Men vi skal da selvfølgelig i forbindelse med lovbehandlingen i januar levere alle de oplysninger, der ønskes, om virkningerne afhængigt af pensionsformue, arbejdsindsats, øvrige indtægtsforhold i familien osv.

Et særligt kapitel i diskussionen om efterlønsreformen er de nye kontingentregler. Der er mange, der har sat spørgsmålstegn ved det kloge i, at folk kan få lov til at fravælge en del af kontingentet og derved afstå fra efterløn. Jeg forstår godt den skepsis, men man må meget, meget indtrængende opfordre alle, der har passeret de 30 år plus 1-2-3 år, til at betale kontingent. For deres egen skyld. For den ordning, vi indretter, bliver sådan, at den enkelte under alle omstændigheder får gavn af pengene.

Hvis man gør brug af efterlønnen i 5 år, så får man med renter og renters rente 5 gange så meget tilbage, som man nogensinde når at indbetale i kontingent – selv når denne ordning har

eksisteret i 25 år. Hvis man ikke gør brug af kontingentpengene, så får man dem på anden vis tilbage. Noget, som vi skal diskutere teknikken i, når vi kommer tilbage efter nytår.

Man kan selvfølgelig sige, at en merbetaling for den enkelte, der fra nu af og tre år frem til 2001 vil vokse med i alt omkring 150 kr. om måneden efter skat, er mange penge, især for de lavestlønnede og de arbejdsløse. Det er rigtigt, det er tungere for dem, men lad os nu lige holde fast i, at her var en regning, der skulle betales, og lad os nu lige holde fast i, at hvis den regning i stedet for var blevet betalt over de almindelige skatter, ville den ikke være blevet mange hundrede kroner billigere for de lavestlønnede.

Men så vil man spørge: Hvorfor var der en regning, der skulle betales? Det var der især, fordi søgningen til efterlønnen indtil nu hele tiden har oversteget de forventninger, man havde.

Jeg skal minde Folketinget om, at da hr. Svend Auken i 1978 som arbejdsminister fremlagde efterlønsforslaget, var forventningerne, at ordningen i løbet af nogle år ville omfatte 27.000 personer og koste 600 mio. kr. Nu regner vi med over 140.000 efterlønnere og en udgift på 17 mia. kr. Men ikke nok med det. Bare fra før sommerferien 1998 til efter sommerferien 1998 har vi på grund af stigende tilgang måttet opjustere udgifterne til efterløn med 600 mio. kr., altså nøjagtig lige så mange kroner, som man i 1979 regnede med, at hele ordningen ville koste.

Og det blev dengang i 1979 udtrykkeligt sagt, at det var meningen at forhøje kontingenterne, så arbejdsmarkedets parter fuldt ud dækkede udgifterne til ordningen. Det er aldrig sket. Alle synes at have glemt det, og ingen ville i dag drømme om at udskrive så høje kontingenter, for så ville diskussionen om fordelingsvirkningerne ikke bare være et lille drilleri om, hvordan man skulle placere de sidste 300 kr. mellem høj og lav, så ville der være et fordelingsproblem af dimensioner.

Finanslovaftalens kontingentforhøjelser betyder som sagt kun, at kontingentet i løbet af de kommende 3 år kommer op og dækker en brøkdel. Der vil ikke være nogen, som hos Danica eller Kgl. Brand eller i noget andet forsikringsselskab kan købe en forsikring som efterlønnen til mindre end fire-fem gange så høj en præmie end den, vi nu kommer op på at betale efter finanslovaftalen.